

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/48/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4021200518
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:4021200518.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): marand plus, s.r.o., so sídlom Levická 7, 949 01 Nitra, IČO: 47 617 292, právne zastúpeného: Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100438869/2021 zo dňa 15.3.2021, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. NR-11S/124/2021-114 zo dňa 25.7.2024, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Správneho súdu v Bratislave č. k. NR-11S/124/2021-114 zo dňa 25.7.2024 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. 100438869/2021 zo dňa 15.3.2021 sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj trov konania pred správnym súdom.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Daňový úrad Nitra, pobočka Komárno (ďalej len „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobia február až december 2016, január až december 2017, január až december 2018, január až jún 2019, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 101345628/2020 zo dňa 21.8.2020. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane vydal rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane č. 101578428/2020 zo dňa 14.10.2020 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým vyrubil žalobcovi podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov rozdiel dane v sume 2.190,00 eur na DPH za zdaňovacie obdobie jún 2017.

2. Správca dane nepriznal žalobcovi nárok na odpočet dane z dôvodu, že nebolo preukázané uskutočnenie obchodov deklarovaných žalobcom (t.j. dodanie tovaru a služieb od spoločností Adept School s.r.o., AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. a Salanci - LMS s.r.o.). Konštatoval, že existencia faktúr, zmlúv, objednávok a cenníka nie sú dostatočným dôkazom na preukázanie, že sa uskutočnilo reálne dodanie služieb práve uvedenými dodávateľmi v rozsahu uvedenom na sporných faktúrach a v tejto súvislosti nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti v zmysle § 19 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej ako „zákon o DPH“), a tým ani právo na odpočítanie dane u žalobcu v zmysle § 49 a § 51 zákona o DPH.

3. Žalovaný v odvolacom konaní rozhodnutím č. 100438869/2021 zo dňa 15.3.2021 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Konštatoval, že zo strany žalobcu nebolo

preukázané splnenie základnej podmienky uplatnenia práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zmysle § 49 ods. 1 zákona o DPH.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného všeobecnú správnu žalobu (ďalej len „žaloba“) na Krajský súd v Nitre, kde žiadal aby Krajský súd zrušil rozhodnutia žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

5. Správny súd v Bratislave, ako právny nástupca Krajského súdu v Nitre v správnom súdnictve (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. NR-11S/124/2021-114 zo dňa 25.7.2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol.

6. K námietke žalobcu (uplatnenej na pojednávaní) týkajúcej sa nezákonného zloženia senátu v prejednávanej veci, správny súd uviedol, že v zmysle ustanovení § 3 a § 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je zákonným sudcom sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce, a teda aj zmenu v osobe sudcu je možné vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Prejednávaná vec bola v súlade s platným a účinným rozvrhom práce pre rok 2023 dňa 7.6.2023 pridelená na prejednanie a rozhodnutie senátu 6S. Zmena rozhodujúceho senátu sa realizovala na základe objektívnej skutočnosti, ktorou bolo vymenovanie nových sudcov pre Správny súd v Bratislave a vytvorením nových súdnych oddelení 7S a 8S, ako aj prerozdeleniu nevybavených vecí správneho súdnictva do novovzniknutých súdnych oddelení. Uvedené sa udialo Dodatkom č. 4 k Rozvrhu práce na rok 2024, účinného od 21.5.2024. Prejednávaná vec vedená pod sp. zn. NR-11S/124/2021, tak bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie do senátu 8S, ktorého predsedníčkou sa stala v zmysle Dodatku č. 4 k Rozvrhu práce na rok 2024 Mgr. Jana Ondrejková a riadnou členkou senátu sa stala JUDr. Michaela Machová Ph.D. Dodatok č. 4 k Rozvrhu pre rok 2024 zároveň určil ako zastupujúcich členov senátu 8S JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD. v kalendárnych dňoch s číselným označením 1 až 15 a JUDr. Katarínu Kučerákovu, PhD. v kalendárnych dňoch s číselným označením 16 až 31. Dňa 29.5.2024 bol spis pridelený Mgr. Jane Ondrejkovej, ako sudkyňi spravodajkyňi. Vzhľadom na uvedené predmetnú právnu vec prejednal a rozhodol senát 8S na pojednávaní dňa 25.7.2024 v zložení Mgr. Jana Ondrejková, JUDr. Michaela Machová Ph.D. a JUDr. Katarína Kučeráková, PhD.

Podľa správneho súdu možno konštatovať, že zmeny v osobe zákonného sudcu po pridelení veci nie sú vylúčené, avšak musia byť vykonané v súlade so zákonným ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonného postupu. Predmetná zmena rozvrhu práce správneho súdu bola vykonaná zo zákonom predpokladaných dôvodov, za súčasného sledovania požiadavky rovnomernej zaťaženia sudcov na súde. Správny súd zdôraznil, že daný postup nevykazuje známky svojoľnosti ani účelovosti, naopak transparentne vyplýva z rozvrhu práce a je odôvodnený objektívnymi okolnosťami. Správny súd vyhodnotil námietku žalobcu smerujúcu voči zákonnosti zloženia senátu ako nedôvodnú.

7. Vo vzťahu k meritu prejednávanej veci správny súd dal do pozornosti predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. NR-11S/118/2021, sp. zn. NR-11S/75/2021 a sp. zn. 11S/130/2021, ktoré sa týkajú totožných účastníkov konania, obdobného predmetu konania (nepriзнание odpočtu dane, len za iné zdaňovacie obdobia), pričom žalobné námietky boli vo svojej podstate identické, ako v prejednávanej veci. Správny súd, tak pri konštatovaní svojich záverov primerane vychádzal aj zo záverov uvedených v týchto rozhodnutiach.

8. Správny súd konštatoval, že správca dane a žalovaný dospeli k záveru o absencii vzniku daňovej povinnosti u dodávateľov žalobcu pri deklarovaných obchodoch na základe toho, že deklarovaní priami dodávateľia žalobcu (Salanci - LMS s.r.o., Adept School, s.r.o. a AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o.) nepotvrdili uskutočnenie zdaniteľných obchodov pre žalobcu, resp. popreli uskutočnenie obchodov tak, ako to malo vyplývať z dokladov predložených žalobcom. Žalobca teda nepredložil dôkazné prostriedky preukazujúce skutočné naplnenie zákonných podmienok uvedených v § 49 zákona o DPH.

9. Námietku žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu pre nevykonanie výsluchu ním navrhovaných svedkov vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Rovnako, ako aj námietku ohľadom nevypočutia A. A. G. v jeho prítomnosti. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že menovaná nebola v administratívnom konaní vypočúvaná ako svedok, ale správca dane použil dokumenty získané v súvislosti s inou daňovou kontrolou ohľadom iného daňového subjektu (Adept School s.r.o.), v ktorom bola menovaná konateľkou. Obdobne postupoval správca dane aj v prípade spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. Ide o zákonný postup správcu dane a žalovaného v zmysle § 24 ods. 4 daňového poriadku.

10. Podľa správneho súdu nevykonanie výsluchu Ing. Runáka nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného a správcu dane. Správca dane pri preverovaní vychádzal z výpovedí

konateľov deklarovaných dodávateľov, pričom Ing. Runák nebol v rozhodnom čase takouto osobou. Z administratívneho spisu tiež vyplýva, že Ing. Runák využil právo nepodať vysvetlenie pred Kriminálnym úradom Finančnej správy z dôvodu, že by si mohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania, ako aj to, že v rámci daňovej kontroly spoločnosti ENVIRO, s.r.o. sa nedostavil ako jej konateľ pred správcu dane.

11. Rovnako ako nedôvodnú posúdil správny súd aj námietku nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Zdôraznil, že orgány finančnej správy vykonávajú dokazovanie z vlastnej iniciatívy v takej miere, ktorá môže prispieť k presnému a úplnému objasneniu veci. Rozhoduje o tom, aké dôkazy a v akom rozsahu vykoná a následne ich v intenciách správnej úvahy hodnotí. I keď dokazovanie vedie správca dane, dôkazné bremeno je na daňovom subjekte. Hoci žalobca na svoju obranu uviedol všetky dôkazy, ktoré predložil, ale z administratívneho spisu správneho súdu vyplynulo, že medzi nimi nie sú relevantné dôkazy, ktoré by vyvrátili tvrdenia konateľov dodávateľov žalobcu, že tovar ani služby žalobcovi neposkytli a rovnako ani dôkazy vysvetľujúce, prečo na predložených faktúrach boli uvádzané iné čísla účtov a bánk.

12. Na záver správny prisvedčil záverom žalovaného a správcu dane, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov, osobitne vo vzťahu k splneniu hmotnoprávnej podmienky, že zdaniteľné plnenia boli dodané iným platiteľom dane. V dôsledku uvedeného u osôb označených ako dodávateľa nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 zákona o DPH, a teda nebola naplnená ani základná podmienka pre vznik práva na odpočet dane.

13. Na záver správny súd doplnil, žalobca po uplynutí lehoty na podanie správnej žaloby vo svojej replike uviedol nové žalobné body, na ktoré správny súd podľa § 62 ods. 1 v spojení s § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) neprihliadal.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu

14. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľ v úvode namieta nesprávny procesný postup, ktorý sa prejavil v porušení nezávislosti a nestrannosti (pozn. súdneho konania), ako aj absencie riadneho odôvodnenia. Svoje tvrdenia opiera o skutočnosť, že napadnutý rozsudok je totožný s rozsudkom Správneho súdu v Bratislave sp. zn. NR-11S/136/2021, sp. zn. NR-11S/138/2021 a mnohými ďalšími, čo nemožno považovať za súladné so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

16. Sťažovateľ nepopiera, že rozhodnutia žalovaného sú totožné (čo bol aj jeden z argumentov pre ich nepreskúmateľnosť) a argumentácia sťažovateľa bola rovnaká, nakoľko vychádzala z jednej žaloby, ktorú potom súd rozdelil na viac ako 20 konaní. Je však toho názoru, že sa nejedná o totožný predmet konania, pretože individuálne rozhodnutie žalovaného sa týka konkrétneho obdobia a konkrétnych faktúr. Právna argumentácia sťažovateľa sa vyvíjala a boli prednesené nové právne argumenty na podporu žaloby. Preto je toho názoru, že v tomto konaní zjavne nikto dôkazy nehodnotil. Ďalej poukázal na odlišné znenie ustanovenia §140 SSP - na rozdiel od pôvodnej úpravy § 250ja Občianskeho súdneho poriadku, keď sa slovo „obdobný“ nahradilo slovom „totožný“ predmet konania, čo podľa sťažovateľa znamená úplne zhodný, ten istý, rovnaký, identický.

17. Správny súd v napadnutom rozsudku skonštatoval, že nemohol prihliadať na novú argumentáciu, ktorú sťažovateľ predniesol v písomnom vyjadrení k replike žalovaného. Sťažovateľ namieta, že podstatou tejto námietky bolo, že žalovaný neumožnil sťažovateľovi nahliadnuť do celého spisu, keďže do administratívneho spisu boli po rozhodnutí žalovaného vložené ďalšie doklady, a to najmä príloha č. 79 zo dňa 18.5.2021. Sťažovateľ namieta, že časť spisu nebola v čase vydania rozhodnutia o odvolaní zažurnalizovaná, a teda mu nebolo umožnené sa k tejto časti dokazovania vyjadriť. Sťažovateľ pritom až do doručenia administratívneho spisu správneho súdu nemohol vedieť, že spis žalovaného nebol kompletný a boli do neho pridávané ďalšie listiny. Sťažovateľ je toho názoru, že správny súd nemôže poskytnúť právnu ochranu postupu žalovaného, keď preukázateľne nepredložil a ani nemal k dispozícii všetky podklady potrebné pre rozhodnutie a len ich dodatočne doplnil.

18. Nesprávne právne posúdenie napadnutého rozsudku podľa sťažovateľa spočívalo v tom, že na jednej strane správny súd uviedol, že bolo povinnosťou sťažovateľa preukázať ekonomické opodstatnenie skúmaných transakcií, ale na druhej strane odobril postup žalovaného, kedy odmietol vykonať navrhované dôkazy. Tiež namietal to, že správny súd uznal zákonnosť postupu, keď sa z iných konaní, ktorých žalobca nebol účastníkom, predkladali zápisnice z výsluchov svedkov a sťažovateľovi nebolo umožnené vypočuť týchto svedkov ani navrhovať vlastných.

19. K zákonnosti dôkazov sťažovateľ zopakoval, že už v konaní pred správny súdom namietal vykonanie výsluchu A. G. bez upovedomenia sťažovateľa, využitie zistení z písomných vyjadrení spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. a telefonických dopytov na odberateľov sťažovateľa. Takéto procesné úkony nie sú podľa sťažovateľa prípustné a nie sú spôsobilým dôkazom. Podľa názoru sťažovateľa išlo o podstatné dôkazy, a preto mal žalobca právo na kontradiktórnosť pri ich realizovaní. Opak by znamenal, že žalovaný si môže sám určiť bez akýchkoľvek pravidiel, čo bude výsluch a čo iba výpoveď konateľa, resp. podanie vysvetlenia fyzickej osoby.

20. Sťažovateľ opätovne namietal aj nevykonanie výsluchu Ing. Runáka. Za účelom vykonania tohto dôkazu bolo možné využiť, v prípade jeho nedostupnosti, napr. inštitút predvedenia. Zdôraznil, že pokiaľ Ing. Runák odmietol vypovedať pred orgánmi činnými v trestnom konaní, neznamená to, že by odmietol vypovedať aj v daňovom konaní. Motívy svedka nevypovedať môžu byť pred rôznymi orgánmi odlišné. Sťažovateľ dopĺňa, že správca dane nevykonaním navrhnutého výsluchu Ing. Runáka nedostatočne odôvodnil.

21. Správny súd podľa sťažovateľa vo vzťahu k ustanoveniu § 24 ods. 4 daňového poriadku neaplikoval ustanovenie § 45 ods. 1 písm. e) daňového poriadku. Uviedol, že mu bolo zjavne upreté právo klásť otázky svedkom, ktorí boli správcami dane vypočutí, čo je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti. V tomto kontexte poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/28/2011 zo dňa 3.4.2012. Zdôraznil, že výsluch svedkov - odberateľov žalobcu, bol realizovaný Kriminálnym úradom Finančnej správy (ďalej len „KÚFS“) a sťažovateľ ani jeho štatutár nebol účastníkom žiadneho trestného konania v tejto veci. Podľa jeho názoru, mohla byť zápisnica z výsluchu svedkyne použitá len ako nepriamy dôkaz, ktorý mal správca dane v daňovom konaní riadne preveriť, a to formou osobného výsluchu za účasti sťažovateľa. Sťažovateľ tiež poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 153/07 a IV. ÚS 607/2021.

22. Ďalej podľa sťažovateľa ostáva sporným aj to, či predmetnom miestnom zisťovaní môže byť aj „ústne pojednávanie“ tak ako to uvádza žalovaný vo svojom rozhodnutí zo dňa 21.1.2022, pričom výslovne uvádza „výpoveď“ U. G.. Sťažovateľ namietal nezákonnosť tohto dôkazu, pričom ho označil za podstatný dôkaz. Analógiou s trestným konaním sťažovateľ ďalej namieta, že v daňovom konaní (ako po vznesení obvinenia) mali byť zopakované dôkazy vykonané v iných konaniach, najmä výsluchy svedkov a sťažovateľovi malo byť umožnené klásť svedkom otázky.

23. Sťažovateľ poukázal na to, že v otázke aspektov výsluchu svedka argumentoval viacerými rozhodnutiami kasačného súdu - sp. zn. 6Sžf/28/2011, 6Sžf/33/2012, 6Sžf/32/2021, 6Sžf/34/2012 alebo 3Sžf/12/2012, pričom správny súd sa s touto ustálenou rozhodovacou praxou v napadnutom rozhodnutí nezaoberal.

24. Sťažovateľ uviedol, že v tomto konaní žalovaný nekriticky prebral do daňového konania hodnotenie dôkazov prostredníctvom KÚFS bez toho, aby mal originály týchto dôkazov fyzicky k dispozícii.

25. Správny súd tiež podľa sťažovateľa postupoval nesprávne, ak sa vyjadroval k hodnoteniu dôkazov, aj keď sám žiadne dokazovanie nevykonával. V správnom súdnom konaní sa pritom dokazovanie spravidla nevykonáva (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/35/2012). Sťažovateľ zastáva názor, že pri zjavnej nezákonnosti časti dokazovania nebolo zmyslom súdneho konania hodnotiť dôkazy obsiahnuté v administratívnom spise.

26. Na záver dal sťažovateľ do pozornosti, že predmetná vec bola pôvodne pridelená senátu 11S Krajského súdu v Nitre a následne bola prevzatá senátom 6S správneho súdu v zložení JUDr. Lucia Tóth, JUDr. Ivana Rudinská a JUDr. Róbert Jakubáč, PhD. Rozvrhom práce na rok 2024 v znení dodatku č. 4 boli všetky veci správneho súdu nanovo prerozdelené bez zákonného dôvodu a bez toho, aby bolo zabezpečené, že spis zostane pridelený rovnakému sudcovi spravodajcovi. Týmto postupom bol spis pridelený senátu 8S, ale v zložení Mgr. Jana Ondrejková, JUDr. Michaela Machová Ph.D. a JUDr. Katarína Kučeráková, PhD. Sťažovateľ namieta, že zmena senátu, ako aj osoby sudcu spravodajcu bola vykonaná bez uvedenia zákonného dôvodu a v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, čím došlo k nezákonnému zloženiu senátu.

27. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa nevyjadril.

IV. Konanie na kasačnom súde a právne posúdenie veci kasačným súdom

28. Senát Najvyššieho správneho súdu, ako súdu kasačného po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní

vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

29. Podľa § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

30. Kasačný súd zistil, že predmetom rozhodnutí kasačného súdu už boli skutkovo aj právne obdobné veci identických účastníkov konania s rozdielom iba v označení mesiaca zdaňovacieho obdobia, ktoré boli predmetom konaní. V tomto smere kasačný súd v zmysle § 464 ods. 1 SSP odkazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sfk/41/2024 zo dňa 21.5.2025 (zdaňovacie obdobie október 2017) a rozsudok sp. zn. 2Sfk/48/2024 zo dňa 25.6.2025 (zdaňovacie obdobie júl 2017), ktoré boli vydané v obdobnej veci, kde vystupovali rovnakí deklarovatelia ako v danej veci, teda konkrétne spoločnosti Salanci - LMS s.r.o., Adept School s.r.o. a AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o., a kde šlo o posúdenie nároku na odpočítanie DPH. Zohľadniac uvedené kasačný súd postupom podľa § 464 ods. 1 SSP odkazuje na odôvodnenie rozsudku sp. zn. 4Sfk/41/2024 zo dňa 21.5.2025 (zdaňovacie obdobie október 2017), s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a v príslušnom rozsahu ho uvádza s prípadnými úpravami či doplneniami:

„K námietke nesprávne obsadeného senátu

35. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že náhodné prerozdelenie vecí Dodatkom č. 4 k rozvrhu práce správneho súdu na rok 2024 nebolo v súlade so zákonnými dôvodmi, podľa § 51 ods. 4 zákona o súdoch, náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade zmeny v obsadení súdu sudcami a výraznej nerovnomernosti zaťaženia sudcov.

36. Z judikatúry ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že súčasťou záruk spojených s právom na zákonného sudcu je aj požiadavka transparentnosti a predvídateľnosti pridelenia veci zákonnému sudcovi, ktoré musí byť regulované priamo v rozvrhu práce (formálny aspekt), ako aj požiadavka stability súdu zabráňujúca svojvoľnému odňatiu veci zákonnému sudcovi po tom, ako mu bola pridelená. Obe tieto požiadavky musia byť reálne, transparentné, určené vopred a musia obsahovať záruky proti ich zneužitiu (materiálny aspekt), aby mohlo dôjsť k naplneniu práva na zákonného sudcu.

37. Kasačný súd konštatuje, že v predmetnej veci zmena pridelenia veci sledovala zákonný cieľ - v tomto prípade ním bolo osobitne dosiahnutie rovnomernej zaťaženia sudcov v dôsledku výraznej nerovnomernosti zaťaženia sudcov (súlade s § 51 ods. 4 písm. c) zákona o súdoch) po kreovaní dvoch nových senátov [...].

38. Zmena v obsadení zákonného senátu bola v predmetnej veci vykonaná v súlade s platným rozvrhom práce na základe vonkajších faktorov (dosiahnutie rovnomernej zaťaženia sudcov, zmena v obsadení súdu, kreovanie nových senátov, sfunkčnenie jednotlivých senátov - účinnosťou tejto zmeny rozvrhu práce päť sudcov správneho súdu začalo vykonávať funkciu predsedov senátu, pričom do času zmeny rozvrhu práce dva senáty správneho súdu mali výlučne zastupujúce predsedníčky senátu), pričom ako podstatná okolnosť sa javí to, že k nej došlo za súčasného procesu kreovania, senátov, ako aj samotného - v rozhodnom čase ešte stále na novovznikajúceho Správneho súdu v Bratislave, resp. súdu, ktorý už formálne existoval, nebol personálne plne obsadený. Predmetná zmena teda nebola poznačená okolnosťami, ktoré by mohli indikovať úmysel ovplyvniť výsledok sporu.

39. Zmena pridelenia veci bola zároveň vykonaná transparentným a zákonným spôsobom (náhodný výber minimálne z dvoch senátov, konkrétne z troch senátov).

40. [...] Navyše, právny záver zjednocujúceho stanoviska ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2015 z 18. marca 2015 nekonštatuje v abstraktnej rovine, že iné prerozdelenie už pridelených vecí - t. j. také prerozdelenie, kedy sa mení sudca spravodajca - nie je ústavnoprávne akceptovateľné. Ústavný súd vo veci sp. zn. PL. ÚS 2/2015 posudzoval dva protichodné výklady v konkrétnych veciach, kedy bol zachovaný sudca spravodajca a menil sa celý senát, t. j. nedospel k záveru, že by také prerozdelenie vecí, pri ktorom dôjde nielen k zmene v zložení senátu, ale aj k zmene sudcu spravodajcu, bolo ústavne neakceptovateľné tak, ako to tvrdil sťažovateľ. [...]

42. V predmetnej veci teda rozhodoval senát určený rozvrhom práce (k tomu pozri § 3 ods. 3 a 4 zákona o súdoch), pričom zároveň boli dané dôvody na prerozdelenie vecí náhodným výberom práce (k tomu pozri § 51 ods. 4 písm. c) zákona o súdoch), preto je námietka sťažovateľa o nesprávnom obsadení súdu nedôvodná. [...]

K neprihliadnutiu na dodatočnú argumentáciu sťažovateľa v súdnom konaní

50. Sťažovateľ ďalej namietal, že nebol správny záver správneho súdu o nemožnosti prihladania na novú námietku, ktorú žalobca predniesol prostredníctvom písomného vyjadrenia k replike žalovaného,

ak až do doručenia administratívneho spisu do súdneho konania nemal odkiaľ vedieť, že spis žalovaného nebol kompletný a že neskôr boli do neho pridávané ďalšie listiny, čo tvorilo podstatu tejto námietky.

51. Kasačný súd prisvedčil sťažovateľovi v tom, že pokiaľ po doručení administratívneho spisu do súdneho konania vyplynuli nové skutočnosti, ktoré neboli dané v čase vydania napadnutého rozhodnutia, voči ktorému sťažovateľ podal žalobu, nebolo porušením zásady koncentrácie konania, keď tieto okolnosti sťažovateľ namietal až v replike.

52. V tomto kontexte však kasačný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania alebo odpovedať na každú jeho námietku či argument, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

53. Kasačný súd preskúmal námietku vznesenú v replike, ako aj obsah administratívneho spisu. Je pravdou, že po vydaní napadnutého rozhodnutia bola do administratívneho spisu zažurnalizovaná obálka s podkladmi na CD nosiči. Z administratívneho spisu ale vyplýva, že podstatné dôkazy, ktorými správca dane spochybňoval jednotlivé obchody, boli súčasťou administratívneho spisu už pred vydaním napadnutého rozhodnutia a sťažovateľ mal možnosť sa k nim vyjadriť. Sťažovateľova námietka vznesená v replike (a neskôr aj v kasačnej sťažnosti) - napokon - ani neoznačila konkrétny dôkaz, ktorý by vyplýval výlučne z dodatočne zažurnalizovanej prílohy a ku ktorému sa nemal možnosť v priebehu administratívneho konania vyjadriť. Kasačný súd v tomto kontexte poukazuje na to, že kvalita kasačnej sťažnosti do značnej miery predurčuje obsah rozhodnutia kasačného súdu. Strohá a všeobecná kasačná (žalobná) argumentácia vedie k vybaveniu kasačnej sťažnosti iba v zodpovedajúcej - nízkej - miere detailov. Nie je totiž úlohou kasačného súdu, aby nahrádzal činnosť sťažovateľa a sám dohľadával, ku ktorému dôkazu sa nemal možnosť vyjadriť a pod.

54. Preto sa síce kasačný súd stotožnil s tým, že sa nejednalo o porušenie koncentračnej zásady, ak uvedené okolnosti sťažovateľ namietal až po predložení administratívneho spisu do súdneho konania, po preskúmaní podstaty tejto námietky a po zohľadnení nízkej miery jej konkrétnosti však dospel k záveru, že táto námietka je nedôvodná, nakoľko nie je spôsobilá na zrušenie napadnutého rozsudku ani napadnutého rozhodnutia žalovaného.

K zákonnosti použitia dôkazov z iných daňových kontrol, resp. z vysvetlení pred KÚFS

55. K otázke využitia podkladov a listín z daňovej kontroly iných subjektov sa kasačný súd venoval napríklad v rozhodnutí sp. zn. 8Sžfk/76/2020 zo dňa 02.02.2022, kde v bode 39 uviedol, nasledovne: „V súhrne je preto možné uviesť, že ak svedkovia vypočúvaní v rámci inej daňovej kontroly neboli vypočúvaní aj v daňovej kontrole sťažovateľky, nie je porušením procesných práv sťažovateľky to, ak o výsluchu takýchto svedkov upovedomená nebola. Uvedené neznamena, že je vylúčené, aby ako dôkaz v daňovej kontrole sťažovateľky nemohli byť použité ako podklady aj listiny z daňovej kontroly týchto iných subjektov, keď podľa názoru kasačného súdu, takto obstarané podklady (najmä protokoly z iných daňových kontrol) spĺňajú podmienku dôkazu podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku....“

56. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 607/2021 zo dňa 30.11.2021 uviedol: „Ak sťažovateľ naráža na výsluch iného daňového subjektu (o čom predložil zápisnicu o ústnom pojednávaní) pri daňovej kontrole (resp. v daňovom konaní) týkajúcej sa tohto kontrolovaného daňového subjektu, ktorý nevystupoval v pozícii svedka, ale v pozícii daňového subjektu vo vlastnej veci, je potrebné uviesť, že právo byť upovedomený o výsluchu svedka patrí daňovému subjektu len vo vzťahu k jeho vlastnému preverovaniu z hľadiska dodržiavania daňovo-právnych noriem, t. j. v rámci daňovej kontroly a daňového konania, ktoré sa vykonáva, resp. vedie u konkrétného daňového subjektu. Za výsluch svedka sa v tomto smere nepovažuje výsluch iného daňového subjektu, ktorý sa realizuje pri daňovej kontrole (v daňovom konaní) na účely preverovania skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, ktoré sa týkajú tohto iného daňového subjektu. Samozrejme, nie je vylúčené, aby tento iný daňový subjekt bol predvolaný ako svedok aj vo veci týkajúcej sa daňovej kontroly alebo daňového konania ďalšieho daňového subjektu - iba v takom prípade má daňový subjekt právo byť upovedomený o výsluchu svedka, teda ak má byť výsluch svedka realizovaný v jeho vlastnej veci, v ktorej vystupuje ako kontrolovaný daňový subjekt. Daňový poriadok totiž neumožňuje daňovým subjektom, aby sa zúčastňovali na úkonoch iných daňových subjektov, kde nemajú postavenie účastníka konania, hoci sa na nich môžu preverovať zdaniteľné obchody, ktoré s nimi súvisia. Daňovému subjektu však nič nebráni v tom, aby navrhol výsluch svojich obchodných partnerov ako svedkov vo veci svojej vlastnej daňovej kontroly alebo daňového konania.“

57. Ak teda správca dane pri daňovej kontrole žalobcu použil dokumenty z daňovej kontroly u iných daňových subjektov alebo odpoveď Kriminálneho úradu Finančnej správy a sťažovateľ bol o týchto skutočnostiach upovedomený (napr. vo výzve správcu dane na predloženie dôkazov č. 101108750/2020 zo dňa 1.7.2020) s možnosťou vyjadrenia sa k nim v priebehu daňovej kontroly, správca dane nepostupoval v rozpore s Daňovým poriadkom. Sťažovateľ tak mal možnosť sa oboznámiť s celým priebehom výsluchu svedkov a k uvedenému sa vyjadriť.

58. Sťažovateľove námietky o nezákonnosti uvedených dôkazov sú preto nedôvodné.

K nevykonaniu navrhnutého výsluchu svedka

59. Kasačný súd v kontexte dôkazných podkladov predmetnej veci prisvedčil námietke sťažovateľa, že správca dane mal aj v daňovom konaní predvolať navrhnutého svedka Ing. Runáka.

60. K výsluchu Ing. Runáka sa žalovaný vyjadril na str. 12 napadnutého rozhodnutia, v ktorom poukázal na to, že uvedený svedok pred KÚFS odmietol vypovedať a tiež na nekontaktnosť spoločnosti ENVIRO, s.r.o., ktorej bol uvedený svedok konateľom. Správny súd v bode [61] odkazovaného rozsudku poukázal navyše aj na nepotvrdenie obchodnej spolupráce so žalobcom zo strany ostatných deklarovaných dodávateľov, a preto dospel k záveru o nedôvodnosti vykonania ďalšieho dokazovania. Toto východisko správneho súdu však podľa názoru kasačného súdu neobstoí, a to z dôvodov uvedených nižšie.

61. Pokiaľ ide o nekontaktnosť spoločnosti ENVIRO, s.r.o., z administratívneho spisu vyplýva, že uvedený svedok nebol konateľom tejto spoločnosti v čase zisťovania skutočností správcu dane, preto zásielky, resp. predvolania správcu dane neboli zasielané Ing. Jánovi Runákovi.

62. Z administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že Ing. Ján Runák využil právo nepodať vysvetlenie už pred Kriminálnym úradom Finančnej správy z dôvodu, že by si mohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania (Zápisnica Kriminálneho úradu Finančnej správy o podaní vysvetlenia zo dňa 10.7.2019). Hoci aj v daňovom konaní môže odoprieť výpoveď ten, kto by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe (§ 25 ods. 2 Daňového poriadku), bez predvolania svedka nie je možné jednoznačne tvrdiť, že tento nebude z rovnakého dôvodu vypovedať ani v daňovom konaní. Akokoľvek mohol tento záver žalovaného a správneho súdu vychádzať z predpokladov viazucich sa k výpovedi tohto svedka pred iným orgánom - KÚFS, predpoklad správneho súdu a žalovaného o tom, že by k výsluchu uvedeného svedka nedošlo, je i napriek tomu len dedukciou, resp. prezumpciou, a to práve preto, že v skutočnosti nebol uvedený svedok v daňovej kontrole ani vo vyrubovacom konaní na výsluch ani len predvolaný. Potrebu predvolania navrhnutého svedka však kasačný súd konštatuje zohľadňujúc špecifickosť dôkaznej situácie, resp. zistenia skutkového stavu v predmetnej veci. Správca dane k jednotlivým obchodom totiž použil síce zákonne získané vyjadrenia z iných konaní, resp. výpovede pred KÚFS, v nich však konatelia deklarovaných dodávateľov sťažovateľa neodpovedali na konkrétne otázky, či poskytli sťažovateľovi služby deklarované na sporných faktúrach, prípadne či so sťažovateľom spolupracovali. V predmetnej veci jedine Milan Staník a Jozef Ballay (konatelia spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o., v rozhodnom období) odpovedali (aspoň) na otázku, či poznajú spoločnosť sťažovateľa, keď uviedli, že poznajú sťažovateľa ako spoločnosť, u ktorej spoločnosť AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o., nakupovala stavebný materiál. Zároveň konatelia ostatných spoločností - Adept School s.r.o. a Salanci - LMS s.r.o. sa vyjadrili len vo všeobecnosti k predmetom svojich činností (t. j. že spoločnosť Adept School s.r.o. vykonávala výučbu anglického jazyka a spoločnosť Salanci - LMS s.r.o. sa zaoberala kovovýrobou, výrobou kontajnerov) bez toho, aby boli priamo dotazovaní na sťažovateľa a vykonávanie služieb v zmysle sťažovateľom predložených faktúr. Práve táto špecifickosť dôkaznej situácie, resp. zistenia skutkového stavu (v ktorej sa uvedená vec zásadne odlišuje napr. od rozsudkov Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 4Sfk/31/2024, 4Sfk/39/2024 a 3Sfk/46/2024) je skutočnosťou, prečo kasačný súd musel prisvedčiť sťažovateľovej námietke o nepredvolaní navrhnutého svedka X. K. X. W. D..

XX. D. S. D., Ž. S. K. E. K. K. Q. S. K. K. I. D. Z., F. J. K. E. Č. U.. X. S. poukazoval už aj vo vyjadreniach v priebehu daňovej kontroly. Vo vyjadrení zo dňa 02.04.2020 sťažovateľ o.i. uviedol, že s uvedeným svedkom dlhodobo spolupracoval, že tento svedok bol zodpovedný za účtovníctvo dodávateľov, mal byť tichým spoločníkom dodávateľa Salanci - LMS s.r.o., s ohľadom na osobu tohto svedka sťažovateľ uzatvoril obchod so spoločnosťou Salanci - LMS s.r.o., svedok tiež sťažovateľa zoznámil so spoločnosťou Adept School s.r.o., predstavil Milana Staníka (konateľa spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o.) so sťažovateľom a sťažovateľovi ponúkol služby spoločnosti AUTOSERVIS QUATRO, s.r.o. Navyše, bol to práve uvedený svedok, ktorý bol účtovníkom sťažovateľa a jeho dodávateľov aj vlastníkom, resp. disponentom bankových účtov uvedených na faktúrach. Zohľadniac, že v tejto fáze zistenia skutkového stavu nedošlo k priamemu nepotvrdeniu obchodnej spolupráce so sťažovateľom zo strany osobitne zo strany dodávateľov Adept School s.r.o. a Salanci - LMS s.r.o. (t. j. konatelia dodávateľov neboli dopytovaní na jednotlivé služby ani na spoluprácu so sťažovateľom), sa výsluch

Ing. Runáka javí ako relevantný, preto neobstojí právny názor žalovaného a správneho súdu o jeho neúčelnosti a už vôbec nie predpoklad o tom, že uvedený svedok odmietne vypovedať.

64. Kasačný súd však zároveň uznáva a zdôrazňuje, že zistenia správcu dane k jednotlivým deklarovateľným obchodom dosiahli takú intenzitu, aby tieto obchody spochybnili, teda došlo k prenosu dôkazného bremena na sťažovateľa. Bolo potom povinnosťou sťažovateľa pochybnosti správcu dane vyvrátiť a splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane preukázať. Teda - hoci nedošlo k priamemu nepotvrdeniu obchodnej spolupráce so sťažovateľom osobitne zo strany dodávateľov Adept School s.r.o. a Salanci - LMS s.r.o. - vznesené pochybnosti týkajúce sa jednotlivých faktúr sú v kontexte predmetnej veci (zohľadniac napr. aj množstvo poskytnutých služieb a opakujúce sa pochybnosti v kontexte skutkových okolností veci), nepochybne relevantné. Následne však orgány verejnej správy argumentovali tým, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním okolností relevantných pre priznanie práva na odpočet dane, na strane druhej však odmietli vo veci realizovať výsluch svedka Runáka v čase, keď je tento výsluch vzhľadom na skutkové okolnosti predmetnej veci účelný a zároveň je toto odmietnutie jeho výsluchu koncipované na dedukciách/prezumpciách žalovaného.

65. Kasačný súd dáva do pozornosti, že „Súčasťou a účelom práva na obhajobu v daňových veciach je podľa judikatúry Súdneho dvora pravidlo, že príjemcovi rozhodnutia, ktoré nepriaznivo zasahuje do jeho postavenia, sa musí umožniť, aby pred prijatím rozhodnutia predložil pripomienky, ako aj to, aby príslušný orgán rovnako účelne prihliadol na všetky relevantné skutočnosti (rozsudok Súdneho dvora zo 16. októbra 2019 vo veci Glencore Agriculture Hungary, C-189/18)“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 569/2022 zo dňa 07.02.2023). „Pokiaľ správca dane opiera svoje závery o to, že daňový subjekt dôkazné bremeno neunesol, musí mu predtým umožniť toto bremeno uniesť a vykonať ďalšie ním navrhované dôkazy, ak tieto smerujú k preukázaniu riadneho uskutočnenia dodávok. V prípade objektívne podložených pochybností správcu dane, je potrebné tieto oznámiť daňovému subjektu, čo má viesť k tomu, aby sa daňovému subjektu vytvoril priestor, aby vysvetlil nejasnosti a pravdivosť údajov riadne preukázal“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Vs/1/2020 zo dňa 18.05.2021).

66. Neušlo pozornosti kasačného súdu, že explicitný návrh na vypočutie svedka Ing. Runáka sťažovateľ predložil vo vyjadrení k protokolu, ktoré podal niekoľko dní po lehote stanovenej správcom dane. S ohľadom na to, že žalovaný touto skutočnosťou neodôvodňoval nevypočutie uvedeného svedka (t. j. argumentom o oneskorení prezentovaní dôkazného návrhu), ale - naopak - tento dôkazný návrh vecne hodnotil a materiálne odôvodňoval, prečo ho nevykonal, nebolo v podmienkach tohto kasačného konania úlohou kasačného súdu dotvárať napadnuté rozhodnutie, príp. hodnotiť súvisiaci postup orgánu verejnej správy, či bol alebo nebol povinný dôkaz vykonať v kontexte časového aspektu jeho prednesu. Bez ohľadu na skutočnosti uvedené v predchádzajúcej vete však kasačný súd zároveň zistil, že aj keď sťažovateľ explicitný dôkazný návrh formuloval tak, ako je to uvedené v prvej vete tohto bodu odôvodnenia, z administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že sa na osobu tohto svedka odvolával už v rámci daňovej kontroly, a to práve v súvislosti so skutkovými okolnosťami relevantnými pre vec, keď v tejto súvislosti kasačný súd poukazuje napr. aj na § 3 ods. 3 daňového poriadku - bod 34 tohto odôvodnenia a § 24 ods. 2 daňového poriadku - bod 36 tohto odôvodnenia.

67. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel kasačný súd k potrebe zmeny kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu a zmenou výroku napadnutého rozsudku rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná (§ 462 ods. 2 SSP). V rámci ďalšieho konania sú orgány verejnej správy viazané právnymi názormi kasačného súdu, v súlade s nimi budú v ďalšom konať a rozhodnú vo veci samej. Vychádzajúc z povahy úkonu spojeného s dodatočným dokazovaním v zmysle tohto rozsudku (výsluch Ing. Runáka) a možných záverov uplatnenia tohto procesného postupu (napr. nedostavenie sa svedka na výsluch, odmietnutie výpovede, poskytnutie svedeckej výpovede, obsah svedeckej výpovede a pod.), administratívne orgány opätovne vyhodnotia skutkové okolnosti veci, resp. dôkaznú situáciu, zvolia na to nadväzujúci postup, ktorý môže byť determinovaný práve výpoveďou svedka Ing. Runáka (napr. potreba primeraného doplnenia dokazovania pre rozpory jeho výpovede s inými dôkazmi a pod.) a vo veci opätovne rozhodnú.

68. Záverom kasačný súd dopĺňa, že týmto rozsudkom nevyslovuje právne záväzný názor, že sťažovateľovi má byť priznané právo na odpočítanie DPH, a preto nie je vylúčené, aby v ďalšom konaní žalovaný, príp. správca dane (podľa toho, aký procesný postup zvolí žalovaný po vrátení veci), dospeli k identickému výroku/záveru, ako tomu bolo v tomto konaní.

69. Neušlo tiež pozornosti kasačného súdu, že napadnuté rozhodnutie na str. 14 a 15 obsahuje aj parciálnu argumentáciu žalovaného k vedomosti sťažovateľa o daňovom podvode, avšak v predmetnej

veci bolo v zmysle preskúmaných rozhodnutí dôvodom pre vyrubenie rozdielu DPH nesplnenie hmotnoprávnych podmienok odpočtu DPH. Zároveň žalovaný na str. 11 napadnutého rozhodnutia uviedol, že „správca dane nespochybnil existenciu tovarov a služieb“. Na uvedenú argumentáciu znižujúcu jednoznačnosť záverov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia kasačný súd upriamuje pozornosť popri tom, ako z iného dôvodu zrušil napadnuté rozhodnutie. V prípade vydania rozhodnutia o nepriznaní práva na odpočítanie DPH má žalovaný jednoznačne vymedziť dôvod jeho nepriznania.

31. Kasačný súd dopĺňa odôvodnenie o závery rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sfk/48/2024 zo dňa 25.6.2025 v zmysle ktorého: „45. Kasačný súd dopĺňa, že za nedôvodnú vyhodnotil námietku sťažovateľa, že správny súd len fakticky opísal odôvodnenie iných dvoch rozhodnutí vo veci sťažovateľa. Kasačný súd konštatuje, že súčasná právna úprava nevyklučuje, aby sa správny súd pri tvorbe odôvodnenia inšpiroval argumentáciou v inom rozhodnutí správneho súdu, osobitne v prípade, ak ide o rozhodnutia, ktoré sa týkajú rovnakého skutkového stavu, rovnakých deklarovaných dodávateľov avšak iného zdaňovacieho obdobia. V takomto postupe nemožno vidieť nesprávny procesný postup.

32. Kasačný súd sa v tejto veci s vyššie uvedenými právnymi závermi stotožňuje, považuje ich za správne a nezistil dôvody, pre ktoré by sa od nich bolo potrebné odchýliť.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

33. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP] v časti posúdenia otázky (ne)primeranosti zaťaženia dôkazným bremenom a potreby vykonania dokazovania výsluchom Ing. Runáka. Keďže správny súd žalobu sťažovateľa zamietol, kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 2 v spojení s § 464 ods. 1 SSP a § 191 ods. 1 písm. c) SSP zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

34. V ďalšom konaní budú orgány finančnej správy postupovať spôsobom načrtnutým kasačným súdom vyššie, vykonajú výsluch Ing. Runáka a s ohľadom na jeho výsledky zväžia prípadné ďalšie dôkazné návrhy sťažovateľa. Výsledky doplneného dokazovania samostatne, ako aj v celom kontexte vykonaného dokazovania orgány finančnej správy opätovne zväžia a svoje nové závery náležite zdôvodnia. Správca dane a žalovaný sú pritom viazaní vyjadreným právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

35. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd rozhodol tak, že plne úspešnému sťažovateľovi priznal právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj trov konania pred správnym súdom (§ 175 ods. 1 SSP). O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd samostatným uznesením (§ 175 ods. 2 SSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.